

Arrest

nr. 151 802 van 4 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 2 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS loco advocaat J. HARDY en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Kameroens staatsburger te zijn, afkomstig van Yaoundé, waar u geboren werd in Mfou op 15 augustus 1990. Reeds sinds u kind was woonde u in Ekounou, een wijk van Yaoundé. U volgde lagere en middelbare school. In het eerste jaar van de middelbare school leerde u Manga kennen, zij werd een vriendin. In maart 2007 werd u toen u van school naar huis kwam verkracht door een onbekende. U werd naar het ziekenhuis gebracht en dezelfde dag werd er bloed afgenomen en kreeg u een zwangerschapstest. Na een week bleek dat u besmet was met HIV. U bleek ook zwanger te zijn. Uw schoolvriendin Manga stond u bij tijdens uw zwangerschap. Ze kwam regelmatig op bezoek en bleef ook slapen. U kwam ook bij haar ouders thuis. Soms zouden jullie samen douchen. U ervoer steeds warmere gevoelens voor haar en tijdens één van jullie gezamenlijke douchebeurten begon u haar aan te raken en jullie kusten elkaar. Jullie liefdesrelatie startte in 2008, toen jullie in het derde jaar van het

middelbaar onderwijs zaten. Gedurende vier jaar hielden jullie deze relatie verborgen, maar op 19 mei 2012 werden jullie betrapt op Manga's kamer door haar moeder. Zij bracht schreeuwend uw familie op de hoogte. Jullie vader kreeg tijdens deze confrontatie een hartaanval en overleed na drie dagen, op 23 mei 2012. Uw moeder wilde u niet meer zien in het huis en moest bij burens overnachten terwijl u overdag examens ging afleggen, want u zat in de examenperiode. Na de begrafenis van uw vader en het afleggen van uw examens vertrok u op 30 mei 2012 naar Douala, waar u bij een zus van uw vader verbleef, uw tante (D.A.). In oktober 2012 vatte u universitaire studies aan. Uw verblijf bij uw tante leverde problemen op tussen haar en haar man. Uw moeder bleef immers aandringen dat uw tante u uit haar huis zou zetten. U vond werk bij een cybercafé en besloot alleen te gaan wonen. In juli 2013 zag u Manga terug in het cybercafé. Ze bleek bij een familielid in Akwa, Douala te verblijven, sinds haar vader overleed. Jullie hernamen jullie relatie, maar hielden deze verborgen voor het familielid van Manga. Zij zou u komen opzoeken, maar ze bleef nooit slapen en u kwam ook nooit naar Akwa. Op 20 oktober 2014 werden jullie door uw huisbazin betrapt terwijl jullie de liefde bedreven. De huisbazin begon te schreeuwen en riep de mensen uit de buurt bij elkaar. Jullie werden naar buiten gesleurd en werden geslagen. De politie kwam tussen en u werd opgesloten terwijl Manga met een hoofdwonde naar het ziekenhuis werd gebracht. U bleef zes dagen opgesloten en werd twee maal gedwongen om gemeenschap te hebben met mannen, omdat u lesbisch was. Uw tante kon u vrijkopen vooraleer u naar de gevangenis gebracht zou worden. U verbleef van 26 oktober 2014 tot 30 oktober 2014 bij uw tante. Samuel, iemand die u tijdens uw werk in het cybercafé had leren kennen, kon u documenten bezorgen waarmee u het land zou kunnen verlaten. Samen met uw tante bracht u het geld bij elkaar om hem te betalen. U verbleef bij hem van 30 oktober 2014 tot aan uw vertrek uit het land op 7 november 2014. U reisde per vliegtuig naar België en kwam dezelfde dag aan. Op 12 november 2014 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt sinds u verkracht werd in 2007 een hekel aan mannen gekregen te hebben en lesbisch te zijn (zie gehoorverslag CGVS p. 12). U had een lesbische relatie met een schoolvriendin (zie CGVS p. 14-16), waardoor u meermaals in de problemen kwam. Zo werd u verstoten door uw moeder in 2012 (CGVS p. 13, 15) en gearresteerd en misbruikt in oktober 2014 (CGVS p. 16), waarna u besloot uw land te verlaten uit vrees voor verdere vervolging (CGVS p. 17, 25).

Doorheen uw verklaringen kon u echter niet overtuigen van uw beweerde homoseksualiteit, noch van de vervolging die u zou ondergaan hebben omwille van uw beweerde homoseksualiteit.

Met betrekking tot de vervolgingsfeiten in Douala dient het volgende opgemerkt te worden. Tijdens uw gehoor voor het CGVS verklaart u dat u tijdens uw arrestatie twee keer 's nachts door de agenten gedwongen werd om met een man naar bed te gaan omdat u lesbisch bent (CGVS p. 8). Tijdens uw gehoor bij DVZ op 26 november 2014 vermeldde u echter in het geheel geen misbruik tijdens uw detentie door de politie. In uw nochtans gedetailleerde verklaringen (zie vragenlijst GGVS, afgenomen door DVZ op 26/11/2014, pt. 3.5) stelde u slechts dat de politie u redde van de lynchpartij, dat u werd opgesloten en uw tante kon bellen, waarop zij u kon vrijkopen. Het is eigenaardig dat u deze nochtans ernstige misbruiken tijdens uw detentie volledig onvermeld liet, zeker aangezien u wel melding maakte van een verkrachting in 2007 (zie vragenlijst GGVS, afgenomen door DVZ op 26/11/2014, pt. 3.5). Nochtans mag van een asielzoeker verwacht worden dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit van bij het begin van de asielpprocedure, zeker de elementen die de kern van zijn asielrelaas betreffen. Aangezien u asiel vraagt omwille van uw homoseksuele geaardheid, mag men aannemen dat u twee verkrachtingen omwille van uw geaardheid, vlak voor uw vertrek uit uw land, niet onvermeld zou laten. Wat de aanleiding tot de lynchpartij die tot uw arrestatie geleid zou hebben betreft, kan opgemerkt worden dat het wel erg onvoorzichtig was om gemeenschap te hebben met Manga zonder de deur van uw woning te sluiten, zelfs indien er een gordijn voor de deuropening hing (CGVS p. 25, 26). U vertelde immers in 2009 getuige geweest te zijn van een lynchpartij waarbij een homoseksuele man betrokken was (CGVS p. 24) en u verklaarde bovendien in 2012 al betrapt te zijn door Manga's moeder (CGVS p. 14). In de nasleep van de confrontatie met uw ouders overleed uw vader en werd u door uw moeder verstoten (CGVS p. 14, 15). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat jullie, als homoseksueel koppel in het homofobe klimaat van Kameroen dat u zelf beschrijft (CGVS p. 23, 24) en gezien jullie eerdere ervaringen, geen verdere voorzorgen zouden genomen hebben om te voorkomen dat jullie opnieuw betrapt werden.

Met betrekking tot uw relatie met Manga kan het volgende opgemerkt worden. Uw relatie met Manga is de enige relatie die u had en u stelt nooit eerder op iemand verliefd te zijn geweest (CGVS p. 8, 9, 17, 18). De relatie duurde verschillende jaren, namelijk van begin 2008 (CGVS p. 17) tot mei 2012 (CGVS p. 7, 14) en van juli 2013 tot oktober 2014 (CGVS p. 15, 16). Desondanks verklaart u de voornaam van

Manga's vader niet te kennen (CGVS p. 24). Evenmin weet u hoe haar vader overleed, hoewel Manga u in 2013 op de hoogte bracht van zijn overlijden (CGVS p. 22). U kan niet met zekerheid zeggen hoeveel broers en zussen Manga had, hoewel u weet dat ze zeker één broer heeft, maar u kent zijn naam niet (CGVS p. 22). Nochtans verklaarde u dat u al sinds het eerste middelbaar met Manga bevriend was en dat u tijdens uw zwangerschap erg close met haar werd. Jullie zouden alles samen doen en u zou bij haar thuis komen en bij haar blijven slapen (CGVS p. 14). Men zou dan ook verwachten dat u een goed zicht hebt op haar gezinssituatie en zou kunnen toelichten hoe haar ouders heten, hoeveel andere kinderen haar ouders hebben en wat hun namen en leeftijden zijn, zeker gezien u verschillende jaren met Manga een relatie had terwijl zij nog thuis woonde (CGVS p. 7, 14, 15, 16). Verder valt op dat u weinig kan vertellen over hoe Manga haar seksuele geaardheid ontdekte en beleefde. Gevraagd of u weet heeft van eerdere relaties van Manga, antwoordt u hier geen weet van te hebben (CGVS p. 20). U bevestigt niet te weten of ze ooit met mannen samen is geweest. Gevraagd of jullie dan niet over eerdere relaties spraken, stelt u dat jullie het enkel over jullie twee hadden en dat ze wist dat u boos zou worden als ze over eerdere relaties zou beginnen (CGVS p. 20). Gevraagd of u weet hoe zij ontdekte dat ze homoseksueel was, door met u om te gaan, of al eerder, stelt u nu dat ze u vertelde dat ze op u viel en dat dit de eerste keer in haar leven was, maar gevraagd of ze eerder al verliefd was geweest op iemand, stelt u dat ze u daar niet over sprak (CGVS p. 22, 23). Nochtans zou men verwachten dat twee meisjes die in een homofob land als Kameroen hun wederzijdse genegenheid ontdekken, deze onderwerpen zouden aansnijden, zeker aangezien het allerm minst vanzelfsprekend is om in Kameroen een homoseksuele relatie aan te gaan en te onderhouden. U stelt immers dat u boos zou worden als ze u zou vertellen dat een jongen haar leuk vond (CGVS p. 23), men zou dan ook verwachten dat u weet of Manga al eerdere verliefdheden had gekend, voor vrouwen dan wel voor mannen.

Wanneer wordt gepeild naar uw bekendheid met het homoseksuele milieu en met fait-divers in verband met homoseksualiteit in Kameroen, komen uw verklaringen weinig doorleefd over. Gevraagd of u ooit andere homoseksuelen ontmoette in uw land, verklaarde u in Kameroen met Manga naar Elis bar in Essos, Yaoundé geweest te zijn, een ontmoetingsplaats voor homoseksuelen (CGVS p. 18). Jullie maakten zich niet bekend als homoseksueel (CGVS p. 18). Elk jaar vond er in de bar ook een activiteit voor homoseksuelen plaats, waar jullie twee maal naartoe gingen (CGVS p. 19). Hoewel u stelt een plaats bezocht te hebben waar veel homoseksuelen waren en met Manga aan activiteiten specifiek gericht op homoseksuelen zou hebben deelgenomen, valt op dat u verder geen homoseksuelen persoonlijk leerde kennen. Desgevraagd stelde u dat er veel homoseksuelen waren, maar dat u niet met hen bevriend raakte omdat u er met Manga naartoe ging. U merkte ook op dat de bar niet enkel voor homoseksuelen was (CGVS p. 18). Gevraagd of u homoseksuele vrienden of kennissen had in Kameroen, stelde u dat u mensen zag die zich als vrouwen kleedden, maar hen niet kende als vrienden, u weet slechts dat zij bestaan (CGVS p. 19). Met betrekking tot homoseksuele organisaties en activisten in uw land, kan u slechts summier enkele zaken opnoemen die ook beschreven staan in de artikels die u voorlegde in verband met homoseksualiteit in Kameroen. Gevraagd of u organisaties kende in Kameroen die zich inzetten voor de rechten van homoseksuelen, stelde u van niet (CGVS p. 19). Gevraagd of er dan geen dergelijke organisaties zijn, noemt u Alice Nkom, een leidster die voor de rechten van homoseksuelen vecht en die bedreigd werd tijdens een manifestatie van jongeren (CGVS p. 19). Gevraagd waarvan deze vrouw de leidster was, stelt u dat ze voor 'human rights' werkt en dat ze homoseksuelen steunt. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en uit de artikels die u zelf voorlegt blijkt dat Alice Nkom een advocate is die zich inzet voor homoseksuelen en die homoseksuelen die gearresteerd worden verdedigt. Ze richtte ook een organisatie op die 'the Association for the Defence of Homosexuality' heet (zie administratief dossier). Hiervan heeft u klaarblijkelijk geen weet. Gevraagd of u tenzij Alice Nkom nog andere mensen kent die in Kameroen vechten voor de rechten van homoseksuelen, stelt u aanvankelijk van niet (CGVS p. 19). Nochtans legde u zelf een artikel voor waarin de moord op Eric Lembembe wordt besproken. Uit uw artikel blijkt dat Eric Lembembe de oprichter is van Camfaids, een organisatie voor de verdediging van LGBT (Lesbian, Gay, Bisexual and Transgender) in Kameroen (zie administratief dossier). Er wordt u dan ook opnieuw gevraagd of er dan geen andere bekende activisten waren, die wel eens het nieuws haalden (CGVS p. 19). Nu verklaart u dat er een homoseksuele journalist was die Lembebe heet en die thuis gedood werd omdat hij zei dat homoseksueel zijn niet verwerpelijk is (CGVS p. 19, 20). U vermoedt dat hij in 2010 gedood werd, maar u bent niet zeker (CGVS p. 20). Er kan aangenomen worden dat u wilde verwijzen naar de moord op Eric Lembembe, aangezien hij naast oprichter van Camfaids ook journalist was en u een artikel over hem voorlegt. Het is echter opvallend dat u ook zijn organisatie niet noemde, dat u zijn volledige naam niet kent en dat u zijn moord bovendien in 2010 plaatst, hoewel deze pas in 2013 plaatsvond (CGVS p. 19, 20). Aangezien u stelt vijf jaar lang een homoseksuele relatie met een schoolvriendin onderhouden te hebben en met haar naar een ontmoetingsplaats voor homoseksuelen geweest te zijn en een tweetal activiteiten te hebben bijgewoond (CGVS p. 18, 19), zou men verwachten dat u organisaties kan noemen die zich inzetten voor homoseksuelen in uw land. Volgens de informatie waarover het CGVS

beschikt zijn er immers verschillende organisaties actief, zowel in Yaoundé als in Douala, waar u gewoond hebt (zie informatie administratief dossier). Op zijn minst zou men verwachten dat u de organisaties kan noemen die vermeld worden in de artikels die u zelf voorlegt en dat u het wedervaren van de personen die deze organisaties oprichtten meer in detail kan beschrijven. Uw verklaringen komen eerder ingestudeerd over dan dat zij blijk geven van een oprechte betrokkenheid bij de lotgevallen van homoseksuelen in uw land.

Omwille van bovenstaande vaststellingen kunnen uw homoseksuele geaardheid, uw relatie met Manga, en bijgevolg de vervolgingsfeiten die stelde ondergaan te hebben, niet overtuigen.

Met betrekking tot de verkrachting en daaropvolgende zwangerschap die aanleiding gegeven zou hebben tot een hechtere vriendschap en uiteindelijk tot een liefdesrelatie tussen u en Manga, kan ten overvloede opgemerkt worden dat u ook hierover onaannemelijke verklaringen aflegt. U stelt dat u verkracht werd juist nadat uw maandstonden geëindigd waren en dat u na de verkrachting naar het ziekenhuis werd gebracht, waar u meteen een zwangerschapstest en een bloedtest werd afgenomen (CGVS p. 13). Een week na de verkrachting kreeg u de uitslag van de bloedtest waaruit bleek dat u HIV had opgelopen (CGVS p. 13, 14). Het is echter een feit van algemene bekendheid, dat een zwangerschapstest niet (valide) kan afgenomen worden op de dag waarop men gemeenschap heeft gehad, aangezien het zwangerschapshormoon op dat moment nog niet detecteerbaar is. Zelfs wanneer men via het bloed een zwangerschap wil verifiëren, kan dit pas vanaf een week na de eisprong en dus zeker niet meteen nadat men ongesteld is geweest (zie ook informatie in administratief dossier). Ook het afnemen van een HIV-test meteen na risicovol vrijen heeft geen enkele zin (zie informatie administratief dossier). Een HIV-test kan pas vanaf vier weken na het risicovol contact worden afgenomen, laat staan dat u al een week na een risicovol seksueel contact een positieve uitslag zou kunnen krijgen. Van het medische personeel in een hospitaal mag verwacht worden dat zij hiervan op de hoogte zijn en indien u inderdaad na een verkrachting naar het ziekenhuis werd gebracht, zou men verwachten dat u hier eveneens van op de hoogte bent of in elk geval dat uw verklaringen niet incoherent zouden zijn met wat algemeen bekend is over het afnemen van zwangerschapstest HIV testen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt geen documenten voor die uw identiteit of reisweg kunnen staven. Met betrekking tot uw reisweg valt bovendien op dat u incoherente verklaringen aflegt. Zo stelt u gereisd te hebben met een Europees paspoort zonder er op te letten welke nationaliteit in het paspoort stond (CGVS p. 11). U verklaart dat er een Schengenvisum in het paspoort stond, maar u weet niet waar het werd uitgereikt of op basis waarvan (CGVS p. 11). Het is echter algemeen geweten op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen kunnen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Dat u zou reizen zonder zelfs te weten welke nationaliteit er in uw paspoort vermeld stond of op welke basis het visum in het paspoort werd uitgereikt, is dan ook niet geloofwaardig. Voorgaande vaststellingen ondermijnen dan ook verder uw algehele geloofwaardigheid.

De lidkaart van een vereniging voor holebi's die u voorlegt, kan slechts aantonen dat u naar deze vereniging bent geweest, ze biedt geen garanties met betrekking tot uw geaardheid of de waarachtigheid van uw vluchtrelaas. De artikels die u noemt betreffen de algemene situatie van homoseksuelen in Kameroen, ze vermelden niets over u als persoon. Dat u zelf slechts summier op de hoogte bent van de inhoud van de artikels werd hierboven reeds vastgesteld. Verder legt u een medisch attest voor waarin een arts vaststelt dat u een brandwonde en enkele littekens hebt. Dit biedt echter geen garanties over de manier waarop u deze littekens hebt opgelopen. U legde verder een attest voor daterend van 19 februari 2015 waarin een arts verklaart dat u behandeld wordt voor aids en dat u in januari 2015 geopereerd werd aan een buitenbaarmoederlijke zwangerschap. Ook hier geldt dat het onmogelijk is om de omstandigheden waarin u besmet raakte na te gaan zijn, net zoals de omstandigheden waarin u zwanger raakte. Zoals reeds werd besproken valt op dat u tijdens uw gehoor voor DVZ op 26 november 2014 geen enkele melding maakte van misbruik tijdens uw arrestatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster verduidelijkt dat zij op 7 november 2014 vertrok en niet dezelfde, maar wel de volgende dag in België aankwam.

In een enig middel beroept verzoekster zich op een appreciatiefout en op de schending van artikel 48/3 tot 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”* en van *“het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”*.

Verzoekster benadrukt dat haar op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) werd gevraagd haar relaas samen te vatten. Zij heeft ook duidelijk gemaakt dat zij daaromtrent moeilijk praat. Zij heeft de verkrachting waarvan zij het slachtoffer is geweest in 2007 vermeld omdat deze gebeurtenis een belangrijke rol heeft gespeeld in het feit dat zij een hekel aan mannen heeft ontwikkeld en een lesbische relatie begon. Zij stelt dat haar geen precieze vraag werd gesteld over het verloop van haar aanhouding. Op het CGVS heeft zij de gebeurtenissen op een afdoende levende en gedetailleerde manier kunnen uitleggen.

Vervolgens stelt verzoekster dat zij heeft uitgelegd dat Manga de deur niet gesloten heeft nadat zij binnenkwam en dat verzoekster dit niet wist. Zij heeft tevens uitgelegd dat er een gordijn voor de deuropening hing zodat het onmogelijk was om in haar woning binnen te kijken zonder dit gordijn open te doen. Dat haar huisbazin het gordijn opendeed om in de woning binnen te kijken, kon volgens verzoekster niet voorspeld worden en was voor verzoekster en Manga zeer verbazend. Zij zijn waarschijnlijk niet voorzichtig genoeg geweest, maar niet tot op het punt dat haar relaas ongeloofwaardig moet worden geacht, aldus verzoekster. Zij benadrukt nog dat vele homoseksuelen in Kameroen betrappt en gearresteerd worden, *“meestal omwille van het feit dat zij niet bescheiden zijn geweest”*. Dit toont volgens haar aan dat een gebrek aan voorzichtigheid aannemelijk kan zijn.

Met betrekking tot haar relatie met Manga meent verzoekster dat zij aannemelijke en afdoende verklaringen heeft afgelegd om deze relatie geloofwaardig te maken. Verweerder haalt volgens haar enkele elementen aan die niet afdoende zijn om de geloofwaardigheid van haar relaas te kunnen aantasten. Wat betreft de gezondheidstoestand van Manga's vader heeft verzoekster uitgelegd dat dit geen gewoon discussieonderwerp was. Zij zag hem in het verleden pillen slikken en heeft geen details gevraagd over zijn dood, daar zij redelijkerwijze vermoedde dat hij aan een ziekte overleden was. Verder stelt verzoekster dat zij bijna zeker was dat Manga één broer had, die door zijn familieleden “Junior” werd genoemd, maar zij vermoedt dat dit niet zijn echte naam is. Wat betreft Manga's ouders, houdt verweerder volgens haar geen rekening met de culturele context. Zij gebruikte “Ma Adèle” of “Mama Adèle” voor de moeder en “Papa” voor de vader, hetgeen volgens haar hoogst gebruikelijk is in Kameroen. Zij hoefde hun echte namen niet te kennen. Betreffende de ontdekking en beleving van Manga's seksuele geaardheid, meent verzoekster dat zij deze vraag wel beantwoord heeft. Zij stelt dat van haar niet redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij veel details geeft over wat en hoe Manga de ontdekking van haar geaardheid ervoer. Het was voor hen beiden hun eerste homoseksuele relatie. Verzoekster legde uit hoe zij die ervoeren. Wat betreft Manga's eerdere relaties heeft verzoekster uitgelegd dat zij de eerste vrouw was met wie Manga een relatie had en dat zij niet spraken over de gevoelens die zij voor andere personen hadden ervaren daar dit kwetsend was.

Vervolgens meent verzoekster dat zij spontane en gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd in verband met het homoseksuele milieu en over haar betrekking met een bepaalde organisatie. Zij heeft het spontaan gehad over een bar, die een ontmoetingsplaats is voor homoseksuelen (Elis Bar is Essos). Ook over Alice Nkom is zij wel geïnformeerd. Er kan haar niet verweten worden dat zij niet alle details kent. Dat haar verklaringen “ingestudeerd” overkomen, is volgens haar een subjectieve motivering die niet te verzoenen is met de vaststellingen van verweerder dat zij de inhoud van de door haar neergelegde artikels niet kent. Indien zij deze informatie had ingestudeerd, zou zij in staat zijn geweest om alle vragen passend en met details te beantwoorden, zeker de vragen met betrekking tot informatie die in de door haar voorgelegde documenten stond.

Verder meent zij dat haar verklaringen over de medische testen die zij in 2007 onderging na haar verkrachting, onderzocht moeten worden rekening houdend met het feit dat het lang geleden was, dat zij

er ondersteboven van was en dat zij nog vrij jong was. De motivering van de bestreden beslissing is volgens haar niet afdoende om haar homoseksualiteit en haar relaas ongeloofwaardig te maken.

Verzoekster meent dat haar verklaringen overeenstemmen met de algemene informatie over de situatie van homoseksuelen in Kameroen. Zij verwijst naar een verslag van de *Fédération Internationale des Droits de l'Homme* (hierna: FIDH) van februari 2015, een internetartikel van 24 januari 2014 en een verslag van *Human Rights Watch* van februari 2013. Uit deze informatie blijkt volgens haar duidelijk dat zij, gezien haar homoseksualiteit, een gegronde vrees heeft om het slachtoffer te zijn van vervolgingen in Kameroen.

2.1.2. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een verslag van FIDH van februari 2015 (stuk 3), een internetartikel van 24 januari 2014 (stuk 4) en een verslag van *Human Rights Watch* van februari 2013 (stuk 5).

2.2.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. De bestreden beslissing weigert verzoekster de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) zij bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de DVZ geen melding maakte van misbruik tijdens haar detentie door de politie, (ii) zij erg onvoorzichtig is geweest door gemeenschap te hebben met Manga zonder de deur van haar woning te sluiten aangezien zij verklaarde in 2009 getuige te zijn geweest van een lynchpartij van een homoseksuele man en in 2012 zelf al betrappt te zijn geweest door Manga's moeder, (iii) haar kennis van het familiale leven en de ontdekking en beleving van de homoseksuele geaardheid van Manga onaannemelijk beperkt is, terwijl zij verklaarde dat zij enkel met Manga een relatie heeft gehad, (iv) haar verklaringen over het homoseksuele milieu in Kameroen weinig doorleefd overkomen, (v) haar verklaringen over de zwangerschaps- en HIV-tests die zij ondergaan zou hebben na haar verkrachting in 2007 onaannemelijk zijn, (vi) haar verklaringen over haar reisweg evenmin aannemelijk zijn, en (vii) de door haar neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient opgemerkt dat, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de asielzoeker toekomt om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op

hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de asielzoeker afkomstig is. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat de *protection officer* open vragen heeft gesteld, die verzoekster toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van haar beweerde homoseksualiteit in de context van de homofobe Kameroense samenleving. Hierbij dient opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoekster dermate essentiële en frappante elementen als seksueel misbruik tijdens haar detentie voor haar vertrek, hierin zou hebben vermeld. Bovendien liet zij de beweerde feiten niet enkel onvermeld, doch verklaarde zij tevens uitdrukkelijk dat zij, benevens de in de vragenlijst aangehaalde feiten, geen andere problemen kende met haar autoriteiten of medeburgers. Dat zij melding maakte van het feit dat zij omwille van haar relaas op het CGVS liever door een vrouwelijke ambtenaar gehoord wordt, doet aan het voorgaande geen afbreuk, temeer daar zij op de DVZ wel melding maakte van haar beweerde verkrachting in 2007. Dat haar geen precieze vraag werd gesteld over het verloop van haar aanhouding, is evenmin een verschoning daar verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij al dan niet aflegt en, zoals hoger gesteld, redelijkerwijze van haar verwacht kan worden dat zij haar beweerde misbruik tijdens haar detentie reeds vanaf het eerste interview zou vermeld hebben.

Waar verzoekster stelt: *“Waarschijnlijk zijn ze niet voorzichtig genoeg geweest, maar niet tot het punt dat haar relaas ongeloofwaardig moet worden geacht.”*, dient opgemerkt dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten verzoekster het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren. Bovendien betekent het gegeven dat vele homoseksuelen in Kameroen betrappt en gearresteerd worden, niet automatisch dat onvoorzichtigheid tijdens het hebben van gemeenschap hieraan ten grondslag ligt. Verweerder oordeelde terecht, gelet op de homofobe context van de Kameroense samenleving en op het feit dat verzoekster verklaarde dat zij in 2012 al eens betrappt werd door de moeder van Manga, dat verzoeksters onvoorzichtigheid in 2014 niet aannemelijk is.

Verder dient vastgesteld dat het geheel niet aannemelijk is dat verzoekster, wanneer zij haar vriendin in juli 2013 terugziet en zij hun relatie heropstarten en zij verneemt dat de vader van haar vriendin overleden is, niet vraagt om welke reden de vader overleed. Dat zij hem in het verleden pillen zag slikken en vermoedde dat hij aan een ziekte overleden was, is geen afdoende verklaring voor haar onwetendheid. Minstens zou zij hebben kunnen informeren naar de ziekte die hem dan volgens haar fataal zou geworden zijn. Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift stelt *“dat zij bijna zeker was dat Manga maar één broer had”*, verliest zij uit het oog dat er in de bestreden beslissing terecht op gewezen wordt dat zij verklaarde dat zij van begin 2008 tot mei 2012 en van juli 2013 tot oktober 2014 een relatie had met Manga, met wie zij reeds vanaf het eerste middelbaar bevriend was en bij wie zij thuis kwam. In die omstandigheden kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij met zekerheid weet hoeveel broers en zussen Manga had en wat hun namen waren, alsook wat de namen waren van Manga's ouders, zelfs al zou zij deze ouders zelf niet met hun naam hebben aangesproken. Wat betreft de ontdekking en beleving van de homoseksuele geaardheid van Manga, komt verzoekster niet verder dan het herhalen van haar verklaringen, hetgeen evenwel geen dienstig verweer is.

Aangaande haar kennis van het homoseksuele milieu in Kameroen voert verzoekster aan dat zij spontane en gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd, dat haar niet kan verweten worden niet alle details van Alice Nkom te kennen en dat de bewering dat haar kennis “ingestudeerd” is, subjectief is en niet verenigbaar met haar gebrekkige kennis over de inhoud van de door haar neergelegde artikels. Nergens in de bestreden beslissing wordt haar echter verweten dat zij niet “alle details” kent over Alice Nkom. Dat haar verklaringen ingestudeerd overkomen, betekent niet dat zij de door haar bijgebrachte

artikels goed heeft ingestudeerd, doch dat haar verklaringen dermate beperkt en incoherent zijn terwijl zij zelf artikels neerlegt over het homoseksuele milieu in Kameroen; derhalve zijn deze verklaringen niet doorleefd. Dat zij spontane en gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd over het homoseksuele milieu in Kameroen, is niet meer dan het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, hetgeen geen dienstig verweer is.

Verder stelt de bestreden beslissing terecht als volgt: *“Met betrekking tot de verkrachting en daaropvolgende zwangerschap die aanleiding gegeven zou hebben tot een hechtere vriendschap en uiteindelijk tot een liefdesrelatie tussen u en Manga, kan ten overvloedige opgemerkt worden dat u ook hierover onaannemelijke verklaringen aflegt. U stelt dat u verkracht werd juist nadat uw maandstonden geëindigd waren en dat u na de verkrachting naar het ziekenhuis werd gebracht, waar u meteen een zwangerschapstest en een bloedtest werd afgenomen (CGVS p. 13). Een week na de verkrachting kreeg u de uitslag van de bloedtest waaruit bleek dat u HIV had opgelopen (CGVS p. 13, 14). Het is echter een feit van algemene bekendheid, dat een zwangerschapstest niet (valide) kan afgenomen worden op de dag waarop men gemeenschap heeft gehad, aangezien het zwangerschapshormoon op dat moment nog niet detecteerbaar is. Zelfs wanneer men via het bloed een zwangerschap wil verifiëren, kan dit pas vanaf een week na de eisprong en dus zeker niet meteen nadat men ongesteld is geweest (zie ook informatie in administratief dossier). Ook het afnemen van een HIV-test meteen na risicovol vrijen heeft geen enkele zin (zie informatie administratief dossier). Een HIV-test kan pas vanaf vier weken na het risicovol contact worden afgenomen, laat staan dat u al een week na een risicovol seksueel contact een positieve uitslag zou kunnen krijgen. Van het medische personeel in een hospitaal mag verwacht worden dat zij hiervan op de hoogte zijn en indien u inderdaad na een verkrachting naar het ziekenhuis werd gebracht, zou men verwachten dat u hier eveneens van op de hoogte bent of in elk geval dat uw verklaringen niet incoherent zouden zijn met wat algemeen bekend is over het afnemen van zwangerschapshormoon en HIV testen.”* Op welke wijze het feit dat deze feiten zich in 2007 afspeelden, dat zij ervan ondersteboven zou zijn geweest en toen nog vrij jong was, zou kunnen aantonen dat haar verklaringen met betrekking tot deze gebeurtenissen wél realistisch zijn, kan niet worden ingezien.

Vervolgens dient vastgesteld dat verzoekster geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“U legt geen documenten voor die uw identiteit of reisweg kunnen staven. Met betrekking tot uw reisweg valt bovendien op dat u incoherente verklaringen aflegt. Zo stelt u gereisd te hebben met een Europees paspoort zonder er op te letten welke nationaliteit in het paspoort stond (CGVS p. 11). U verklaart dat er een Schengenvisum in het paspoort stond, maar u weet niet waar het werd uitgereikt of op basis waarvan (CGVS p. 11). Het is echter algemeen geweten op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen kunnen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Dat u zou reizen zonder zelfs te weten welke nationaliteit er in uw paspoort vermeld stond of op welke basis het visum in het paspoort werd uitgereikt, is dan ook niet geloofwaardig. Voorgaande vaststellingen ondermijnen dan ook verder uw algehele geloofwaardigheid. De lidkaart van een vereniging voor holebi's die u voorlegt, kan slechts aantonen dat u naar deze vereniging bent geweest, ze biedt geen garanties met betrekking tot uw geaardheid of de waarachtigheid van uw vluchtrelaas. De artikels die u noemt betreffen de algemene situatie van homoseksuelen in Kameroen, ze vermelden niets over u als persoon. Dat u zelf slechts summier op de hoogte bent van de inhoud van de artikels werd hierboven reeds vastgesteld. Verder legt u een medisch attest voor waarin een arts vaststelt dat u een brandwonde en enkele littekens hebt. Dit biedt echter geen garanties over de manier waarop u deze littekens hebt opgelopen. U legde verder een attest voor daterend van 19 februari 2015 waarin een arts verklaart dat u behandeld wordt voor aids en dat u in januari 2015 geopereerd werd aan een buitenbaarmoederlijke zwangerschap. Ook hier geldt dat het onmogelijk is om de omstandigheden waarin u besmet raakte na te gaan zijn, net zoals de omstandigheden waarin u zwanger raakte. Zoals reeds werd besproken valt op dat u tijdens uw gehoor voor DVZ op 26 november 2014 geen enkele melding maakte van misbruik tijdens uw arrestatie.” Deze motieven worden dan ook als vaststaand beschouwd.

Wat betreft de bij onderhavig verzoekschrift gevoegde stukken, namelijk twee verslagen en een internetartikel (stukken 3-5), dient vastgesteld dat het om louter algemene informatie gaat die geen betrekking heeft op verzoeksters persoon. Verzoekster dient evenwel haar vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Het voorgaande in acht genomen, slaagt verzoekster er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS